

РЕШЕНИЕ

№ 1945

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11331** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.65, ал.2 от Закона за общинската собственост (ЗОС).

Образувано е по жалбата на К. К. И., чрез пълномощниците му адв.Вл.Х. и адв.В. Д., срещу Заповед № РИС22-ЗД48-45/28.11.2022 година, издадена от кмета на Район „Искър“-СО.

С обжалваната по делото заповед, на основание чл.65, ал.2 ЗОС и чл.34, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, е нередено изземването на общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от стая, дневна, кухня и обслужващи помещения, със застроена площ от 58 кв.м и жилищна площ от 28.97 кв.м (АОС №1860 от 31.05.2016 г. на СО-район „Искър“) от жалбоподателя, който го държи без правно основание.

Наведените основания за оспорване са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че посоченото в мотивната част на заповедта предизвестие не е било надлежно съобщено на жалбоподателя, т.е. той не бил уведомен за началото на производството по издаване на оспорения акт. Противоречието с материалноправните норми е аргументирано с доводи, че с вписването на процесното жилище в Регистъра на вероизповеданията на Столична

община, като молитвен дом, се осъществявало основанието по чл.22, ал.2, т.2 от Закона за вероизповеданията, което изключвало принудителното му изземване. Невярно било и обстоятелството, че жалбоподателят притежава двуетажна къща в [населено място]. Заповедта противоречала и на целта на закона, тъй като бил нарушен принципа на откритост, достоверност и пълнота на информацията в административното производство.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град жалбоподателят не се явява лично. Представява се от адв В. Д., която моли за уважаването на жалбата по съображенията, изложени в нея. Не депозира писмени бележки в определения ѝ от съда по нейно искане срок за това.

Ответникът-кметът на Район „Искър“-Столична община, чрез процесуалния си представител-юрк.Ф. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разносните за съдебното производство.

Административен съд София- град, след като прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с постановеното по делото определение №9849/14.12.2022 година и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, „общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината.

Алинея 2 на същия член предвижда, че в Столичната община и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Този ред е предвиден в Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Столична община.

Предвид посочената нормативна уредба съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен административен орган – кметът на район „Искър“-СО, съгласно чл.65, ал.2 ЗОБС във вр. с чл.46, ал.1, т.3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА).

Спазена е предвидената от закона форма и съдържание, като заповедта е мотивирана с фактическите и правни основания за издаването ѝ. Като част от мотивите на органа се възприемат и основанията, посочени в констативния акт по чл.34, ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (по-долу за краткост: Наредбата)- Констативен акт (КА) №11/18.11.2022 година, асоцииран към мотивите на органа чрез извършеното преpraщане към него, както и основанията от документите по преписката.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват основание за нейната отмяна. Обратно на доводите на жалбоподателя, в Наредбата, издадена на основание законовата делегация на чл.65, ал.1 ЗОС, не е поставено изискване за съобщаване на КА, който поставя началото на административното производство по издаване на оспорената заповед. Отделно от това ненадлежащото съобщаване на КА дори и да е изискуемо, не обуславя директно отмяната на акта на това основание. В

съотв. с утвърдената съдебна практика съществено нарушение на административно-производствените правила е само това нарушение, което поражда обосновано съмнение, че при недопускането му адм.орган би могъл до достигне до друго решение на въпроса, предмет на производството. В случая данните по преписката не сочат това, а и между страните няма спор относно фактите, а само относно тяхната квалификация.

От данните по преписката, вкл. и от доказателствата по адм.дело №9359/22 година на АССГ, приети по настоящото дело, се установява, че между жалбоподателя К. К. И. и кмета на Район „Искър“-СО са сключвани множество срочни договори за временно ползване на процесното жилище. Първият договор е от 03.07.2006 година, а последният е от 31.01.2011 година, със срок на действие 3 години-до 23.01.2014 година-т.1.1 от договора. В договорите не е посочено правното основание за сключването им, нито предназначението на ползването. След изтичането на срока на последния договор на 23.01.2014 година, между страните по делото е водена обилна кореспонденция, предприемани са действия, издавани са предизвестия за освобождаване на имота, продължаван е срокът за освобождаване на имота по искане на К. К. И. и т.н. Безспорно е обаче, че с жалбоподателя не е сключен нов договор за временно ползване или за наем, сътов. не е осъществено облигационно или вещноправно основание да се държи процесното жилище. Безспорно е, че през годините жалбоподателят е живял в процесното жилище със съпругата си З. Б. И., която през 2019 година е изгонил оттам (видно от нейна молба-л.113 по дело № 11331 от 2022 година на АССГ), а вероятно и с други лица. В жалбата до съда не се твърди обаче, а и в преписката липсват данни за това, към момента на издаване на процесната заповед жалбоподателят да живее в процесното жилище с други лица в едно домакинство, на основание брак, родство или осиновяване. Защитното твърдение на жалбоподателя е друго. То е свързано с наличието на основанията по чл.22, ал.2, т.2 от Закона за вероизповеданията, което съдът ще коментира при преценката си за материална законосъобразност на оспорената заповед. Във връзка с това твърдение от фактическа страна, съдът сочи, че по делото са приети три заповеди на кмета на СО. С първата заповед на основание чл.19, ал.2 от Закона за вероизповеданията (Заповед РД-09-244 от 01.02.2008 година на кмета на СО) е вписано в Регистъра на вероизповеданията на Столичната община местното поделение на ПРЕЗВИТЕРИАНСКА ЦЪРКВА-Д. на вероизповеданието Българска реформирана презвитерианска църква, със седалище в [населено място],[жк], [жилищен адрес] (адм. адрес на процесното жилище, бел. на съдията). Посочено е, че местното поделение се представлява от жалбоподателя К. И. К..

С втората (№РД-09-1221 от 06.08.2010 година) е вписано в Регистъра на вероизповеданията на Столичната община местното поделение на ЦЪРКВА НА Б.-„ВЪЗКРЕСЕНИЕ“ на вероизповеданието Църква на бога, със същото седалище, като отново жалбоподателят е вписан като представляващ местното поделение.

С третата заповед (№РД-09-596 от 26.06.2012 година) е вписано в Регистъра на вероизповеданията на Столичната община местното поделение на „ВЪЗКРЕСЕНИЕ-2“ на религиозна институция „Ф.“, със същото седалище, като отново жалбоподателят е вписан като представляващ местното поделение.

По арг. от чл.19, ал.2 от Закона за вероизповеданията, местните поделения се вписват в регистър от кметовете на общините според населеното място, където е седалището им, при условията на уведомителен режим.

При тези данни съдът обуславя категоричен извод, че процесното жилище е само седалище на местното поделение на съотв. църква. То не попада нито в обхвата на чл.22, ал.2, т.1 Закона за вероизповеданията - храмове и манастири на Българската православна църква – Българска патриаршия, и нейните местни поделения, нито в обхвата на чл.22, ал.2, т.2 Закона за вероизповеданията - молитвени домове и манастири на регистрираните вероизповедания, обратно на доводите на жалбоподателя.

Отделен е въпросът, че е недопустимо жилищен обект в жилищен блок, какъвто несъмнено е процесният апартамент да се ползва с нежилищно предназначение-на молитвен дом с неограничен достъп на външни лица-арг. от чл.178, ал.4 Закона за устройство на територията, който забранява строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация. В преписката обаче са налице данни за ползване на процесното жилище на практика именно по този начин (виж сигнал от контактен център на 08.06.2019 година на л.60 по делото), а и с този факт жалбоподателят обуславя материалноправната си защита срещу заповедта.

В този този смисъл е и легалната дефиниция за молитвен дом, дадена в § 1, т.6 от ДР на Закона за вероизповеданията: "Молитвен дом или храм" е сграда, предназначена за извършване на публична богослужбена дейност и религиозни обреди, която отговаря на изискванията на съответното вероизповедание и разпоредбите на Закона за устройство на територията и подзаконовите нормативни актове.

За да прецени материалната законосъобразност на оспорваната заповед, съдът следва да проследи наличието на законовите предпоставки, предвидени в чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, които са следните:

1. имотът, обект на заповедта за изземване, да е общинска собственост и
2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание, да се ползва не по предназначение или нуждата от него да е отпаднала, като в процесния случай, посочената от административния орган хипотеза е първата.

Кумулативното наличие на тези условия поражда правомощието на кмета да приложи административния ред за защита владението на имот - общинска собственост, като разпореди неговото изземване.

В случая имотът представлява частна общинска собственост, видно от Акт за частна общинска собственост № 1860/31.05.2016 година, одобрен от кмета на район „Искър“ – Столична община като за имота е имало съставен по-рано и АОС №55/22.11997 г. (л.34 по делото).

Предвид изложеното по-горе съдът приема, че фактическият състав на приложеното от органа основание за упражненото от него правомощие да нареди изземването на имота е осъществено. Имотът е общинска собственост и се държи без основание (на отпаднало основание-изтекъл на 23.01.2014 година срок на договор за временно възмездно ползване).

Обратно на доводите на жалбоподателя не е осъществено юридически факт, който изключва упражняването на правомощието.

Действително съгласно чл.22, ал.2 от Закона за вероизповеданията, принудително изпълнение не може да се насочва върху: 1. храмове и манастири на Българската православна църква – Българска патриаршия, и нейните местни поделения; 2. (доп. – ДВ, бр. 29 от 2019 г.) молитвени домове и манастири на регистрираните

вероизповедания; 3. вещи, свързани с богослужебната дейност, ритуали и обреди на Българската православна църква – Българска патриаршия, на регистрираните вероизповедания и техните местни поделения.

Първо, според съда, предвид употребения предлог в разпоредбата- „на“, нормата предпоставя собственост на Българската православна църква или съответното регистрирано вероизповедание върху съответния обект и има предвид насочването принудително изпълнение за удовлетворяването на изискуеми парични притезания срещу съответния субект- Българската православна църква или съответното регистрирано вероизповедание.

Второ, както съдът вече посочи, процесното жилище не е разрешено за ползване, като молитвен дом, а е вписано само като седалище на местно поделение на регистрирано вероизповедание. В съотв. с утвърденото в теорията и практиката разбиране, седалище е населеното място, където се намира управлението на една организация-в случая на съответната религиозна общност. Адресът от друга страна е конкретното място в рамките на населеното място, където е съсредоточено управлението. Това са кварталът, улицата, блокът, апартаментът и така нататък. Ето защо заповедите за вписване в Регистъра на вероизповеданията на Столичната община, на които се позовава жалбоподателят, предвид изложеното вече от съда по-горе, установяват единствено адреса на управление на съответното местно поделение, но не и молитвен дом по смисъла на § 1, т.б от ДР на Закона за вероизповеданията.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона-защита на правото на собственост на Столична община. Във връзка с доводите на жалбоподателя, че не разполага с доходи и близки, които да се пирижат за него, следва да се посочи, че именно от представнеия от него самия нот.№249, т.І, дело №698/1993 година се установява, че се е разпоредил с недв. имот в ползва на своя син В. К. срещу задължението на последния да го гледа и издържа до края на живота му.

По изложените съображения, съдът обуславя извод, че са налице условията за издаване на процесната заповед, а именно имотът се държи или ползва без правно основание от жалбоподателя и заповедта е законосъобразно издадена.

Най-сетне за пълнота следва да се отбележи, че посочената в заповедта собственост на жалбоподателя върху двуетажна масивна сграда в [населено място] няма отношение към основанието за изземване, поради което и съдът не обсъжда наличието или липсата на този факт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Предвид фактическата и правна сложност на делото, обема и качеството на реално осъществената от пълномощника-юрисконсулт защита на ответника, както и проведеното по делото едно съдебно заседание, съдът определя възнаграждението в минималния размер, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.37 ЗПП-100 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. И., чрез пълномощниците му адв.Вл.Х. и адв.В. Д., срещу Заповед № РИС22-ЗД48-45/28.11.2022 година, издадена от кмета на Район „Искър“-СО.

ОСЪЖДА К. К. И. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столичната община сумата от 100 /сто/ лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: